

Το παλλαϊκό αίτημα αποσυμφόρησης των νησιών και άμεσου απεγκλωβισμού προσφύγων και μεταναστών από τα νησιά είναι δίκαιο. Είναι ταυτόχρονα ικανό να ενώσει τους «από κάτω» και να στριμώξει τους «από πάνω».

Αδιέξοδα στη διαχείριση του προσφυγικού

Ο πρόσφατος ξεσηκωμός προσφύγων και μεταναστών στη Μυτιλήνη και η οξύτητα που κυριαρχεί στα υπόλοιπα νησιά πρώτης υποδοχής αποτελεί και αυτός μια εικόνα από ένα προαναγγελθέν μέλλον. Η συγκέντρωση δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων κάτω από απάνθρωπες συνθήκες, σε άθλιες εγκαταστάσεις ανάκανες να τους «φιλοξενήσουν», αναπόφευκτα θα οδηγήσει σε εκρήξεις.

Και ταυτόχρονα η επιβάρυνση της καθημερινότητας των χιλιάδων κατοίκων των ακριτικών νησιών, που έρχεται να προστεθεί στα ήδη οξυμένα προβλήματα που γεννά η χρόνια εγκατάλειψή τους από το κράτος είναι αδύνατο να μην φέρει δικαιολογημένες αντιδράσεις.

Δεν τιμά κανέναν πολίτη αυτής της χώρας η μετατροπή των νησιών σε ανθρωπίνους φράκτες και μόνιμες, ανοικτές ή κλειστές μικρή σημασία έχει, φυλακές ψυχών. Είναι παράλογο να αγνοείται ότι μια κατεστραμμένη οικονομικά χώρα δεν μπορεί να εξασφαλίσει, ούτε στα νησιά ούτε στην ενδοχώρα, τη φιλοξενία και τη μόνιμη εγκατάσταση ενός απροσδιόριστου και συνεχώς αυξανόμενου αριθμού πολιτών.

Και είναι το ίδιο παράλογο να χρεώνονται οι ευθύνες της αδυναμίας διαχείρισης αυτού του προβλήματος στους πολίτες. Αποτελεί έσχατη ιδεοληψία και βαριά αδυναμία κατανόησης της πραγματικότητας η παρουσίαση ως εκδήλωση ρατσισμού, ξενοφοβίας ή φιλοναζισμού των παλλαϊκών αντιδράσεων των κατοίκων των νησιών που αντιδρούν στα зоφερά αδιέξοδα της ευρωπαϊκής και της σημερινής –συνέχεια της προηγούμενης– κυβερνητικής πολιτικής. Δεν έχουν ανάγκη οι νησιώτες να υπενθυμίζει κανείς την αλληλεγγύη και τον ανυπόκριτο ανθρωπισμό που έδειξαν και δείχνουν.

Αποτελεί πολιτικό παραλογισμό να έρχονται σε αντιπαράθεση τα δικαιώματα των ντόπιων με εκείνα των μεταναστών. Πολύ περισσότερο όταν τα δεύτερα εξυπηρετούνται με το αζημίωτο από οικονομικά συμφέροντα μεγάλης κλίμακας. Ταυτόχρονα δεν είναι δυνατό με

έναν εύκολο, ταχυδακτυλουργικό τρόπο να ενώσουμε τις φωνές τους σε μια ενιαία διεκδίκηση. Και είναι πολλοί οι παράγοντες που δεν καθιστούν εφικτό έναν τέτοιο στόχο.

Όπως και να το κάνουμε πρόσφυγες και μετανάστες δεν συνωστίζονται ούτε στο Βέλγιο, ούτε στο Βερολίνο. Οι ευρωπαϊκές πρωτεύουσες φρόντισαν και θωράκισαν τα σύνορά τους. Στοιβάχτηκαν στα ακριτικά νησιά και τροφοδοτούνται με συνεχώς αυξανόμενα ρεύματα παρά τις όποιες μεταφορές στην ενδοχώρα. Εγκλωβίστηκαν σχεδιασμένα σε μια χώρα που δεν επέλεξαν ως τελικό προορισμό τους. Φυλακίστηκαν σε μια περιοχή που βρίσκεται στο επίκεντρο των διεκδικήσεων από τον τουρκικό επεκτατισμό. Σε μια περιοχή που η κυριαρχία της έχει γκριζάρει από την ανεξέλεγκτη δράση ΜΚΟ, μυστικών υπηρεσιών και διάφορων επαγγελματιών της ρευστοποίησης κοινωνιών και χωρών.

Οι ίδιοι οι πρόσφυγες είναι θύματα ενός διπλού εγκλήματος. Από την μια της δυτικής συμμαχίας που κατέστρεψε οικονομικά και στρατιωτικά τις εστίες τους. Από την άλλη του τουρκικού καθεστώτος που τους αξιοποιεί ως εκβιαστικά όπλα στην προσπάθεια αναβάθμισής του στη διεθνή σκηνή. Ενός καθεστώτος που σε ένα παροξυσμό υποκρισίας δηλώνει έτοιμο να «υπερασπιστεί τα δικαιώματα» των θυμάτων του. Ποιος μπορεί να αποκλείσει κάθε είδους «παρέμβασης» ώστε να αξιοποιηθούν και οι διαμαρτυρίες τους για τους ίδιους εκβιαστικούς σκοπούς;

Η αποδοχή της λογικής ότι «το φαινόμενο είναι παγκόσμιο και πρέπει να συνθίσουμε με αυτό» είναι άλλη μια εκδοχή της ανυπαρξίας κάθε εναλλακτικής. Είναι έκφραση μιας παθητικής αποδοχής των επιλογών των κυρίαρχων. Το παλλαϊκό αίτημα αποσυμφόρησης των νησιών και άμεσου απεγκλωβισμού προσφύγων και μεταναστών από τα νησιά είναι δίκαιο. Είναι ταυτόχρονα ικανό να ενώσει τους «από κάτω» και να στριμώξει τους «από πάνω».

editorial

Σκηνές από «προσεχώς»...

Τα όσα ζούμε εδώ και μια βδομάδα θυμίζουν έντονα τις «σκη- νές από προσεχώς» που βλέπουμε στον κινηματογράφο. Στην επέτειο των Ιμίων, το τουρκικό πλοίο εισέρχεται ανενόχλητο στην ελληνική υφαλοκρηπίδα, ρίχνει καλώδια ή κάνει έρευνες. Τεστάρισμα και πρόβα μαζί. Η ελληνική πλευρά, ψύχραιμη, ομιλεί για άσχημες καιρικές συνθήκες που παρέσυραν το πλοίο. Καπάκι έρχονται οι δηλώσεις του Ερντογάν ότι φέτος οι Έλληνες μας άκουσαν και δεν έκαναν τίποτα στην περιοχή των Ιμίων γιατί τους προειδοποιήσαμε ότι θα αντιδράσουμε. Επαλήθευση δηλαδή του δόγματος «δεν μας ενοχλείτε δεν σας πειράζουμε». Στο εσωτερικό της χώρας, καλά κρατεί το «μασάζ» για «στρατη- γική ψυχραιμία» και «διπλωματική απομόνωση της Τουρκίας», για «αποφασιστική στάση» και «κόκκινες γραμμές». Στην πράξη βέβαια συνεχίζουμε τα ΜΟΕ (μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύ- νης), τη γραμμή του κατευνασμού και της «συνεκμετάλλευσης», της προσφυγής στη Χάγη. Για να εκπλαγούμε ξανά όταν ο Ερ- ντογάν προχωρήσει στις διακηρυγμένες από καιρό κινήσεις του, δυτικά και νοτίως της Κρήτης και στην κατάργηση της κυριαρχί- ας μας στο Καστελλόριζο και τη γύρω περιοχή του.

Όσα είδαμε να ξετυλίγονται στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου περιέχουν κι αυτά «σκηνές από προσεχώς». Είναι πια καθαρό ότι «αλλάζει η χρήση» των νησιών βίαια και κάτω από το σχεδιασμό Ε.Ε. και Τουρκίας. Παύουν σταδιακά να είναι τόποι τουριστικής αξιοποίησης, γεωργικής παραγωγής, τόποι ελληνικού πολιτι- σμού και συνάντησης ανθρώπων. Μετατρέπονται σε μεγάλες φυλακές, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, με δυσμενείς συνέπει- ες για τον τοπικό ελληνικό πληθυσμό. Ο τρόπος ζωής δεκαετιών αλλάζει, η κοινωνία διαλύεται, οι κάτοικοι καθίστανται όμηροι στον τόπο τους και θεατές των αλλαγών.

Το αίτημα για «αποσυμφόρηση τώρα» των νησιών ακούγεται βροντερά και αποκτά παλλαϊκό χαρακτήρα. Το ίδιο υποστηρί- ζουν άλλωστε και οι πρόσφυγες που θέλουν να φύγουν προς Δυ- σμάς. Όμως τα αυτιά των υπευθύνων κωφεύουν. Αλήθεια γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ εχθές και η Ν.Δ. σήμερα δεν απομακρύνουν από τα νησιά τους πρόσφυγες; Διότι απλά εφαρμόζουν κατά γράμμα τις εντολές της Ε.Ε. που καθιστούν την Ελλάδα ολόκληρη φράκτη των προσφυγικών ροών.

Είναι αλήθεια πως σκηνές σαν αυτές των νησιών θα δούμε και σε άλλες περιοχές της χώρας όπου θα μεταφερθεί μέρος των προσφύγων – μεταναστών. Και είναι επόμενο. Όπου δημιουργούνται «δομές φιλοξενίας», κλειστές ή ανοιχτές, ακολουθούν πολλά προβλήματα. Οι τόποι που επιλέγονται είναι πάντα υπο- βαθμισμένες περιοχές που έτσι υποβαθμίζονται ακόμα περισσό- τερο.

Με δυο λόγια, τούρκικος επεκτατισμός και προσφυγικό απο- τελούν τις δύο μεγάλες «βόμβες» κι ας σκεφτούμε πως ακόμα βλέπουμε το «προσεχώς». Μαζί με τη γεωπολιτική περιπλοκή εγκυμονούν τεράστιους κινδύνους για την ειρήνη, την κυριαρ- χία, τη δημοκρατία.

Ο συνολικός αναδασμός της περιοχής πρέπει να γίνει με όρους ισχύος και με τους λαούς παθητικοποιημένους.